

SCÉNÁŘ PAMĚTNÍKA

Jmenuji se Josef Bryksa. Narodil jsem se 5.1. 1929 na Ukrajině a nyní žiji v Brně – Černovicích. Moji rodiče i s babičkou a dědečkem odešli roku 1885 na Volyň, kam přijeli za obživou i s dalšími Čechy. Při zápisu v matrice zde došlo ke změně našeho jména.

My se píšeme Bryxi, tvrdé y a měkké i, Bryxi. A oni tam v abecedě „x“ neměli, tak oni se domlouvali na tom okrese, kde pan řídící říkal: „Nedá se nic dělat.“ Udělali „ks“ a hotovo.

Na Ukrajině jsem chodil 4 zimy do školy. Na jaře a v létě jsem pomáhal rodičům s prací na poli. Každý den jsem chodil pěšky 2,5 KM po polní cestě ve svých oblíbených sandálech, které jsem dostal v 1. třídě. Byl jsem jediným Čechem ve třídě, takže jsem se musel učit rusky a ukrajinsky. Pamatuji se, že jsem se jednou nepohodl se staršími spolužáky a popral jsem se s nimi. Způsobili mi vážné zranění, ze kterého jsem se dlouho léčil.

Byl jsem v nemocnici a otec tam byl se mnou. Pak přišel doktor a řekl, ať mu přihřejí polévku a že mě bude krmit, tak mi dal 3 lžičky slepičí polévky a už se mi chtělo zvracet. Doktor si stoupl a dupl na podlahu, která byla udělaná ze dřevěných desek, pak se ozvala velká ozvěna a zařval "TO NESMÍŠ" a já se ulekl a to mě vyléčilo.

Až po válce jsem jel z Volyně vlakem do Čech. Žil jsem u svého strýce. Po pár letech jsem dostal statek v Malešovicích na Jižní Moravě, který jsem spravoval sám, tehdy mi bylo 17 let. O rok později přijel zbytek rodiny a hospodařili jsme společně. Následně jsme museli vstoupit do JZD, kam jsme ale nechtěli. Rodiče poté získali hospodu v Loděnicích. K devatenáctým narozeninám mi koupili motorku, se kterou jsem machroval před holkama.

Ve 23 letech jsem odešel do armády a sloužil jsem u dělostřelectva jako spojař. Velice rád zpívám a na vojně jsem byl v pěveckém souboru. Se souborem jsme jezdili po celé České republice, a to nám pomáhalo lépe snášet vojnu.

Po návratu z vojny jsem pracoval se svým otcem v hospodě v Loděnicích, kde jsem mu pomáhal s účetnictvím. Zde jsem se seznámil se svou budoucí manželkou Emílií. Svatbu jsme měli roku 1960 v Olbramovicích. To mi bylo 31 let. Téhož roku jsme zanechali statek jiné rodině volyňských Čechů a i s rodiči jsme se přestěhovali do obce Miroslav, kde jsme opět provozovali restauraci. Nakonec jsme vše opustili a odstěhovali se do Brna. Tam se nám narodil náš jediný syn Josef. Se svou manželkou jsem strávil neuvěřitelných 54 let.